

Bestemmelsen i § 7, 2det Stykke, i Lov Nr. 129 af 12. April 1911 er ikke til Hinder for, at de ved kgl. Anordning fastsatte Lurmærker registreres i Henhold til nærværende Lov.

Er det Ministeriet for Handel og Søfart, der til Registrering anmelder et Fællesmærke, bortfalder Registrators Forpligtelse til at undersøge dets Registrerbarhed. Herved bortfalder dog ikke den Trediemand tilkommende Ret til at forelægge Spørgsmaalet om Registreringens Ophævelse for Domstolene.

§ 4.

Retten til et registreret Fællesmærke kan ikke som saadan overdrages til andre.

§ 5.

Enhver kan ved Dom fordre Registreringen ophævet,

- a. naar den Forening, som er Mærkets Indehaver, er ophørt at bestaa,
- b. naar de Betingelser, under hvilke Anmeldelsen har fundet Sted, i væsentlig Grad ere forandrede, og
- c. naar Foreningen — trods stedfunden Paamindelse — ikke drager dem til Ansvar, der maatte gøre uberettiget Brug af Mærket.

§ 6.

Den Erstatningspligt, der paahviler den, der har gjort Indgreb i den ved et Fællesmærkes Registrering stiftede Eneret, omfatter ikke blot den Skade, som maatte være paaført selve Mærkeindehaveren, men ogsaa den, der maatte være foraarsaget de til Mærkets Benyttelse berettigede.

§ 7.

Foranstaaende Bestemmelser komme under Forudsætning af Gensidighed ogsaa til Anvendelse paa Foreninger, der ere hjemmehørende i en af de Stater, overfor hvilke Varemærkelovgivningens Bestemmelser i Medfør af § 14 i Loven af 11. April 1890 ere satte i Kraft, saa vel som paa der hjemmehørende offentlige Myndigheder.

§ 8.

De her omhandlede Mærker indføres i en særlig Afdeling af Varemærkerregistret, hvis Indretning, Form og Førelse fastsættes af Ministeriet for Handel og Søfart.